

Chương 43

Nhận Kết Nghĩa

Võn Lâm Đại Mãnh nói đùa, Nhậm Tam Hòa không chịu, cũng coi như xong.

Ai ngờ Nhậm Tam Hòa lại nói: "Tiểu đệ nghe người ta nói, nhận cha mẹ nuôi phải tìm người có phúc trách thâm hậu, như vậy tiểu hài tử mới dễ dàng nuôi lớn. Hay là Hoàng đại ca, Hoàng đại tẩu để Đổ Quyên bái Đại Mãnh tẩu tử làm mẹ nuôi. Lâm đại tẩu trai gái song toàn, cha mẹ hai bên đều khỏe mạnh, chính là người phúc trách thâm hậu."

Hoàng Lão Thực không cần suy nghĩ, vui vẻ gật đầu nói: "Tốt lắm a!"

Phùng Thị khều hấn, sẵn giọng: "Tốt cái gì mà tốt? Đại Mãnh tẩu tử có trai có gái, đang không có chuyện gì, tự nhiên nhận con gái nuôi để bận tâm à?" Nàng có chút không dám trèo cao.

Vợ Đại Mãnh lại sáng khoái cười nói: "Sao Đệ muội nói lời này! Nếu người nếu không ngại ta liền nhận 'Đậu Quyên' làm con gái. Nói thật, ta rất thích đứa bé này. Tương lai nếu Cửu Nhi nhà ta có phúc khí sẽ cưới nàng làm vợ. Nếu không có phúc khí này, dầu gì nàng cũng là con gái ta, ta vẫn có thể thương nàng."

Không chờ Phùng Thị nói chuyện, Lâm Đại Đầu giờ chân nói: "Tẩu tử, sao người có thể đoạt cháu dâu chứ?"

Vợ Đại Mãnh làm bộ như muốn gõ đầu hấn, mắng: "Đoạt cái đầu của người! Còn chưa định thân sao Đậu Quyên thành vợ Xuân Nhi hả? Không phải người nói hoãn lại hai năm sau mới định thân, sợ tương lai Xuân Nhi không nên thân, hại Đậu Quyên sao? Nếu Xuân Nhi cưới không thành, Cửu Nhi nhà ta không thể cưới sao? Người có tâm tư này còn không mau về dạy dỗ con trai cho tốt. Hừ! đợi trưởng thành, Đậu Quyên của ta muốn gả cho ai thì gả cho người đó!"

Nàng nghiêm nhiên tự cho mình là mẹ nuôi của Đổ Quyên.

Vậy mà Lâm Đại Mãnh cũng gật đầu, nghiêm trang nói: "Nếu vợ ta đã nói thế thì cứ định như vậy. Đại Đầu, người cũng đừng nhụt chí, con trai của người vẫn có thể trông cậy được. Nghe nói bây giờ hấn rất có khả năng, còn đánh tiểu tử Cận gia một bàn tay nữa."

Mọi người âm âm cười to, không cảm thấy hai huynh đệ đang phá nhau.

Tại đây thôn nhỏ trong núi sâu, hàng năm ít tiếp xúc với người bên ngoài, tâm tính mọi người trở nên đơn giản, hào sảng hơn, cảm thấy cách nói của hai người Lâm Đại Mãnh là bình thường.

Lâm Đại Đầu biết đường ca đường tẩu (anh họ, chị dâu họ) làm người ra sao, hơn nữa luôn thương yêu chiều cố hấn, bởi vậy cũng không nổi giận, chỉ là có chút chán nản tả oán: "Nhưng sao nhà ta có thể so được với nhà đại ca. Lão Thực huynh đệ khăng định muốn đổi con rể."

Mọi người nghe xong càng cười nghiêng ngả.

"Người lời nói này, bộ Lão Thực huynh đệ và đệ muội là người có ánh mắt nông cạn sao?" Vợ Đại Mãnh nói xong chuyển hướng nhìn Phùng thị, "Đệ muội có vui lòng đem Đậu Quyên làm con gái ta không?"

Phùng Thị vui sướng gật đầu nói: "Đây chính là phúc khí của nàng không cầu được. Đợi chọn một ngày lành, chúng ta mang nàng tới cửa kết bái."

Thấy vợ chồng Lâm Đại Mãnh coi trọng con mình như vậy, nàng đương nhiên cảm thấy hãnh diện.

Nhậm Tam Hòa nói: "Còn chọn ngày gì chứ, hôm nay vừa lúc. Buổi tối tẩu tử chuẩn bị 2 bàn tiệc rượu, coi như là rượu nhận thân. Người ở chỗ này làm chứng, coi như là nhận."

Đã nói đến nước này, Lâm Đại Mãnh phát tay nói: "Hôm nay người đầy đủ, hai bên nội ngoại đều ở đây, trước sau gì cũng là nhận."

Vợ hấn cũng cười nói: "Đúng vậy. Hôm nay liền nhận. Đệ muội, sau này chúng ta chính là một nhà kết nghĩa."

Vài phụ nữ ở cạnh bên làm việc lắng nghe bọn hấn nói chuyện.

Nghe được câu nói này, vợ Đại Đầu không làm việc, bỏ rỏ trong tay xuống chạy tới nói: "Nhận mẹ nuôi cũng nên nhận ta, Hoa Nhi còn đang ăn sữa của ta."

Lâm Đại Đầu ủ rũ cúi đầu nói: "Người cho là ta không nghĩ tới sao? Nhậm huynh đệ nói nhận mẹ nuôi phải chọn người có phúc khí đây, trai gái song toàn, cha mẹ hai bên đều còn. Chúng ta không được."

Vợ Đại Đầu liền há to miệng.

Nàng chỉ có con trai không có con gái, cha mẹ chồng đã qua đời, dĩ nhiên không thể so với Đại Mãnh tẩu tử.

Nhậm Tam Hòa nhìn lướt qua nàng, lại cười nói: "Vậy vị tẩu tử này chính là bà vú. Tình cảm vú nuôi cũng không kém."

Trong mắt của hấn có chút ngạo mạn, phảng phất vợ Đại Đầu có thể bà vú cho Đỗ Quyên đó là phúc khí của nàng mới kiếm được.

Phùng Thị vội nói: "Đúng vậy, Hoa Nhi ăn sữa của tẩu tử lớn lên, tương lai khẳng định đối tốt với tẩu tử."

Nàng lại quên mất tên mới của Đỗ Quyên, như cũ gọi "Hoa Nhi".

Lâm Đại Đầu bỗng nhiên cười nói: "Tương lai Đỗ Quyên sẽ là vợ Xuân Nhi nhà ta, đương nhiên không thể nhận làm con gái." Nói xong lấy cùi chó huyết vợ, biểu tình tính kẻ nhỏ nhất.

Vợ hắn cũng bừng tỉnh đại ngộ, ha hả cười, tự cho là đã đạt được.

Nhậm Tam Hòa thấy bộ dáng đặc ý của hai người, khẽ cười nói: "Nghe hai vị đại ca đại tẩu tranh nửa ngày, tiểu đệ còn chưa thấy qua tiểu ca nhi đâu. Không bằng ôm đến cho chúng ta coi trộm một chút."

Vợ Đại Mãnh cười hô lớn Thu Sinh, kêu đem Xuân Nhi và Cửu Nhi đến, nói muốn chọn con rể. Mọi người nghe vậy cười ầm lên.

Trong tiếng huyên náo, bất thành linh Đỗ Quyên bị biến hóa làm sừng sốt.

Rất nhanh, nàng hiểu rõ dụng ý của Nhậm Tam Hòa. Lấy uy vọng của Lâm Đại Mãnh tại thôn Thanh Tuyền, nếu nhận vợ hắn làm mẹ nuôi, tất nhiên là ô dù bảo vệ tốt nhất. Hơn nữa, nhân phẩm của vợ Đại Mãnh hôm nay nàng đã kiến thức qua, so với Phùng Thị thì mạnh mẽ hơn nhiều, tương lai có thể che chở nàng một chút.

Nàng bội phục Nhậm Tam Hòa nghĩ đến chu đáo, vừa nóng lòng muốn cầu chứng có phải hắn là Lý Đôn không, nghĩ ra một chiêu số, đem tay nhỏ che miệng, sau đó giơ lên

Đây là động tác hôn gió.

Nếu Nhậm Tam Hòa thật là Lý Đôn, không có khả năng không phản ứng.

Quả thật Nhậm Tam Hòa có phản ứng, bất quá không phải kinh hỉ mà là nghi hoặc, nhìn Phùng Thị hỏi một câu làm cho Đỗ Quyên suy sụp ủ rũ nói: "Nàng đây là... ngáp? Muốn ngủ?"

Đỗ Quyên trợn trắng mắt, con mắt nào của người nhìn thấy ta ngáp? Ta không há mồm có được không!

Trong lòng nàng dâng lên cảm giác thất vọng, cuối cùng lại làm động tác vung quyen.

Nhậm Tam Hòa thấy tay nhỏ của nàng động không ngừng, nghi ngờ hơn, chân mày cau lại.

Đỗ Quyên triệt để nản lòng. Người này khẳng định không phải là Lý Đôn, xem ra cùng thân thể của thân thể này có chút liên hệ, cho nên liều mạng vì nàng kiếm người bảo hộ.

Nhưng sao hắn nhận định mình chính là đứa nhỏ hắn muốn tìm?

Ngày đó Phùng Thị đứng là trên núi sinh đứa nhỏ.

Nếu nói Phùng Thị sinh đứa nhỏ bị hấn ôm đi, vậy hấn vừa thấy mặt hấn nên xác định mình là đứa nhỏ hấn muốn tìm mới đúng. Nhưng ở thời điểm ban đầu, rõ ràng là hấn không thể xác định. Thời điểm nào xác định, Đỗ Quyên cũng không quá rõ ràng.

Lúc này Phùng Thị đối với Nhậm Tam Hòa thập phần cảm kích, thấy hấn hỏi, vội giải thích: "Không phải là muốn ngủ, nàng mới ngủ dậy. Đứa bé này thích động tay động chân."

Đỗ Quyên nghe xong buồn bực không thôi.

Nhậm Tam Hòa nghe vậy mới thoải mái, cẩn thận ước lượng Đỗ Quyên, nhìn nàng mỉm cười.

Đỗ Quyên nhìn hấn thảm nói: "Mặc kệ người là ai, đừng hại ta là được. Bằng không, chờ ta trưởng thành, không để người yên." Bỗng nhiên nàng nhìn hấn khó chịu.

Hi vọng lớn thất vọng càng nhiều, lời này một chút cũng không sai.

Nhưng Đỗ Quyên là loại người nào? Nàng thảm nghĩ, hấn không phải là Lý Đôn cũng tốt, đỡ phải lúc mình trưởng thành, Lý Đôn lại thành đại thúc. Tốt nhất Lý Đôn cũng như mình xuyên vào mình một đứa bé, hai người mới xứng đôi.

Vì thế lại tưởng tượng bộ dáng khả ái của Lý Đôn khi còn nhỏ, cùng bộ dáng thời thiếu niên, rồi đến thanh niên... Cái này không cần nghĩ, lời nói cử chỉ của hấn nàng không chỉ là quen thuộc.

Đang trong hồi tưởng đẹp đẽ, Lâm Xuân và Cửu Nhi bị ôm tới.

Lâm Đại Mãnh đón lấy con trai, đỡ cánh tay nhỏ của hấn, cho hấn đứng trên đùi mình. Cửu Nhi vừa gọi vừa nhảy, một khắc cũng không nghỉ.

Nhậm Tam Hòa chắt lưỡi nói: "A! Không hổ là con trai Đại Mãnh ca, sức mạnh này như con báo nhỏ."

Lâm Đại Mãnh nghe xong cao hứng cười ha ha.

Lâm Đại Đầu cũng ôm Lâm Xuân khom lưng để sát vào Nhậm Tam Hòa, vì thân mình Lâm Xuân nghiêng về trước, cố gắng giãy giụa muốn nhìn Đỗ Quyên.

Tiểu oa nhi đang nhìn Đỗ Quyên cười, bỗng liếc mắt thấy Cửu Nhi đưa tay qua, lập tức một bàn tay đảo qua, rất nhanh.

Chương 44

Mẹ Nuôi Lợi Hại

Cửu Nhi bị quét trứng cũng không khóc, quát to một tiếng nứ ổng tay áo của Lâm Xuân kéo ngược về.

Hai anh em vừa lại gần là đánh nhau.

Lâm Đại Mãnh xem ngây người.

Vợ Đại Mãnh đi chung quanh vỗ tay nói: "Nhìn xem! Nhìn xem! Ta đã nói mà."

Rồi cười ngửa tới ngửa lui.

Lâm Đại Mãnh quát: "Tiểu tử này giỏi! thật đoạt vợ?"

Đỗ Quyên âm thầm trợn trắng mắt, thầm nghĩ con trai và cháu của người đều không phải là đèn cạn dầu, là một phần tử hiếu chiến, cùng bản cô nương có quan hệ gì?

Trong tiếng cười đùa, ánh mắt Nhậm Tam Hòa lóe ra, bỗng nhiên nhìn Lâm Đại Đầu nói: "Con trai của Đại Đầu ca không sai. Đợi trưởng thành ta sẽ dạy hấn săn thú, cũng có thể kiếm chén cơm ăn." Rồi nhìn Lâm Đại Mãnh nói: "Đại Mãnh ca có một thân bản lĩnh, Cửu Nhi không cần ta dạy."

Lâm Đại Đầu vui mừng nói: "Thật sự? Nhậm huynh đệ nói phải giữ lời."

Nhậm Tam Hòa nói: "Dĩ nhiên ta có tính toán."

Lâm Đại Mãnh nghiêm mặt, nói: "Nhậm huynh đệ, người không đúng. Muốn thu phải thu hết 2 đứ nhỏ. Ta biết người có bản lĩnh. Ta so với người thật kém xa."

Nhậm Tam Hòa cười nói: "Nếu Đại Mãnh ca coi trọng tiểu đệ như vậy, vậy ta sẽ bớt chút thời gian chỉ điểm hấn một hai. Chủ yếu vẫn là Đại Mãnh ca tự mình dạy."

Lâm Đại Mãnh nói: "Ta biết, ta biết. Người chịu dạy Cửu Nhi là được."

Hoàng Lão Thực hỏi Lâm Đại Đầu: "Không phải người nói Xuân Nhi muốn học thợ mộc sao?"

Lâm Đại Đầu nói: "Ai nha, người thật là chết cân não! Ai nói học thợ mộc thì không thể lên núi săn thú? Không nghe người ta nói 'Nghệ nhiều không áp thân' sao. Học nhiều tương lai mới có ngày lành quá. Hoa Nhi nhà người không, là Đỗ Quyên, tương lai hứa cho Xuân Nhi nhà ta là không sai!"

Hoàng Lão Thực "Nga" một tiếng, nhếch miệng cười.

Về phần Lâm Đại Đầu nói, chuyện Đỗ Quyên hứa cho Lâm Xuân, hẳn xảo diệu không đáp lại.

Người thành thật cũng biết tính kẻ, phát hiện nhà Lâm Đại Mãnh cũng nhìn trúng con gái hẳn, hẳn đương nhiên không giống như lúc ban đầu khẳng định kết thân với Lâm Đại Đầu. Hẳn nghĩ đợi khuê nữ lớn, so sánh con trai hai nhà, tuyển người tốt mới được.

Lão Thực cha cảm thấy mình thật khôn khéo, suy xét thỏa đáng, biểu hiện rất cao minh, bởi vậy tâm tình rất tốt, cười híp mắt đứng ở một bên người ta nói cười, mà không đề cập tới chuyện kết thân với Lâm gia.

Sau một hồi công phu, người còn ở lại trong sân đều biết chuyện kết nghĩa.

Phùng Trường Thuận lập tức trầm trồ khen ngợi, liên tục nói vận khí của cháu ngoại mình tốt, nhận một mẹ nuôi tốt.

Hoàng lão cha và Hoàng đại nương cũng ngoài ý muốn. Đưa cháu gái không biết có thể nuôi sống hay không, vậy mà được 2 vợ chồng Lâm Đại Mãnh nhìn trúng, thật là kỳ lạ.

Lại nói chuyện khác, nội niêu xoong chảo đều rửa xong, đã trả về cho chủ. Rau xanh cũng đã thu thập xong, còn thừa không ít. Các nữ nhân mắt thèm nhìn chăm chăm.

Cái này không tiện chia.

Phùng Thị liền đề nghị để vợ Đại Mãnh và vợ Đại Đầu cầm về nhà, bởi vì con mồi do chồng bọn họ đánh, đồ còn lại dĩ nhiên muốn bồi thường cho bọn họ. Mọi người ăn uống không cần trả tiền sao có thể muốn mang về chứ.

Mọi người đều gật đầu tán thành.

Vợ Đại Mãnh quyết đoán nói: "Đừng tính kỹ như vậy. Chút đồ đó chia cái gì mà chia! Ta làm chủ, đều để lại Hoàng gia. Máy trăm người như thổ phi ở đây quấy rầy cả ngày mà không thể cho người chút gì sao? Ta thấy nhà người cũng thiếu rất nhiều thứ đâu."

Đám phụ nữ nghe xong vội đồng ý nhưng không sáng khoái như lúc trước.

Phùng Thị nhìn thần sắc của mọi người sao không biết tâm tư của các nàng, bởi vậy kiên quyết không chịu, đỡ phải bị người nói nhảm, lấy cớ nói nàng không công mà nhận ưu việt.

Vợ Đại Mãnh trợn mắt nói: "Cũng không phải cho người hết. Không phải người còn muốn cảm tạ nhà ta và nhà Đại Đầu sao? Bữa cơm tối nay ít nhất phải làm 2 bàn. Nói đến cùng vẫn là làm cho chúng ta ăn, nói không chừng người còn phải bù thêm. Lại nói nếu không phải Nhậm huynh đệ cảm những

con mồi kia đến, tiệc rượu buổi trưa còn chưa đủ ăn đâu. Cho nên chút đồ còn dư lại này nên về tay Nhậm huynh đệ. Người đi hỏi hấn xem hấn có muốn mấy thứ này không, hay là nguyện ý buổi tối ở lại đây uống rượu?"

Nói xong, liền hô lớn một tiếng "Nhậm huynh đệ", đem lời nói vừa lặp lại một lần.

Nàng đã sớm phát hiện, Nhậm Tam Hòa đối xử khác với Hoàng gia, cho nên mang hấn ra bịt miệng các phụ nữ khác.

Nhậm Tam Hòa quay đầu cười, nói: "Đều nhờ tẩu tử an bài. Nếu không đủ thì nói một tiếng, ta lại cùng Đại Mãnh ca đi vào vùng núi phụ cận săn hai con thỏ và chim trĩ về thêm cơm."

Lâm Đại Mãnh không nhịn được quát: "Thêm cái gì mà thêm! Đều mệt mỏi cả mấy ngày, xương cốt đều đau. Có bao nhiêu thì nấu bấy nhiêu, đủ ăn là được."

Vợ Đại Mãnh nhìn mọi người buông tay nói: "Sao đây? Ta đã nói rồi. Cứ như vậy đi. Nhà mỗi người vẫn còn đồ chứ? Còn lại nhà ta trước không động, đợi ăn cơm tối xong tự chúng ta mang về."

Có thể này mọi người mới thu hồi tâm tư, giải tán.

Trong sân Hoàng gia chỉ còn lại nhà Lâm Đại Đầu và Lâm Đại Mãnh, 2 vợ chồng Hoàng lão cha và một nhà Hoàng lão Nhị, Nhậm Tam Hòa, nhà Phùng Trường Thuận.

Vì thế, Phùng thị, vợ Đại Đầu, vợ Đại Mãnh, Phụng Cô, Phùng bà mẹ và Hoàng đại nương bắt đầu vội vàng chuẩn bị cơm chiều.

Lúc lấy đồ, Hoàng đại nương thấy thịt tươi còn có nửa con nai hươu và hai con thỏ; 4 rễ rau khô, còn có măng, mộc nhĩ, đậu phộng đậu tương các loại. Rau dưa cũng không thiếu, còn có hai chén thịt thỏ đã nấu chín nhưng chưa động đũa tới. Về phần đồ ăn thừa càng nhiều hơn, chừng 4 thùng lớn, không khỏi kinh sợ.

Hồi nãy người nhiều, mấy thứ này thật muốn chia, kỳ thật không ai được chia chút gì.

Hiện tại còn có vài người thì lại khác. Trong lòng nàng liền có chút chờ mong.

Nàng liền lái nhai nhắc không ngừng nói: "Không nghĩ còn thừa nhiều như vậy."

Phụng Cô cười nói: "Mỗi nhà đều mang đồ ăn đến, đương nhiên là dư thừa."

Phùng Thị lạnh nhạt nói: "Đợi nương mang chút trở về thì được. Trời nóng, đồ ăn dư không ăn cũng bị hư."

Hoàng đại nương không lên tiếng, nửa ngày lại nói: "Rau khô cũng thừa rất nhiều. Buổi sáng thông gia nói, trong lòng ta đã nghi hoặc, mang nhiều đồ đến như vậy có thể ăn hết sao? Quả nhiên là thừa."

Phùng Thị nghe xong lời này, trong lòng nổi lửa, thầm trách cha không nên chèn ép bọn họ mang đồ đến, hiện tại quả nhiên đã nói ra miệng. Giận dữ muốn đem rau khô buổi sáng mang đến trả lại cho nàng, đỡ phải khó chịu.

Nhưng không chờ nàng mở miệng, vợ Đại Mãnh ở một bên nói: "Thừa ít đồ như vậy còn chưa đủ bồi thường cho đệ muội đâu. Đệ muội móc ra hết đồ dự trữ của nhà mình đóng góp vào, dầu muối cũng xài rất nhiều. Nếu không bồi thường cho bọn họ, đến ngày mùa bọn họ sẽ gặp khó khăn. Đại nương mang vài thứ đến cũng không ra không. Cả gia đình ăn một bữa ngon không nói, nghe nói Lão Thực huynh đệ còn đưa lộc nhưng cho người, có phải không? Đây chính là Nhậm huynh đệ đưa cho đệ muội bổ thân mình. Lão nhân gia người hôm nay kiếm lớn!"

Phùng Minh Anh ôm Đỗ Quyên đứng bên cạnh nhìn nàng thái rau.

Đỗ Quyên nghe xong lời của nàng, bội phục muốn chết. Nhìn xem, người lợi hại nói có khác, uyên chuyên mà có xương, nói người được tiện nghi còn khoe mã, lòng tham không đáy, không để ý đến con trai cả, nói còn rõ ràng dễ hiểu nữa.

Người mẹ nuôi này, làm người thật là thẳng thắn.

Nàng liền y nha cười rộ lên.

Vợ Đại Mãnh nghe được, vội vàng ngẩng đầu nhìn nàng. Thấy nàng cười vui vẻ, liền đối với nàng chớp chớp mắt, làm cho Hoàng đại nương liếc mắt nhìn, lại ra vẻ chỉ có nàng mới có thể hiểu ánh mắt đó. Kỳ thật Đỗ Quyên cũng nhìn rõ ràng, càng ức chế không được cười to.

Hoàng đại nương nghe vợ Đại Mãnh nói, không khỏi nóng mặt, lúng túng nói: "Là không dư bao nhiêu. Nhà lão Đại, người cũng là. Đã nói mỗi nhà đều ra lương thực và đồ ăn, người làm cái gì mà bù ra nhiều như vậy?"

Đầu tiên là vì chuyện đời xấu hổ, nói xong bỗng nhiên phát hiện Phùng Thị thật không biết trì gia, bởi vậy càng oán thầm: "Người bỏ đồ ra, người ta không biết còn tưởng rằng người chiếm lợi, không được ăn còn bị mệt..."

Lúc này Phùng Thị không nói tiếng nào. Quả thật nàng có bỏ ra vài thứ: một bình gồm mỡ heo, mấy cân dầu thực vật, còn có muối, luộc năm mươi trứng gà. Tối qua còn ngâm hai mươi cân đậu tương làm đậu hủ, còn có rau khô và rau ngoài ruộng. Nàng tưởng là đầy tháng con gái mình, này đó cũng nên tiêu phí, bởi vậy không đau lòng.

Vợ Đại Đầu và vợ Đại Mãnh nhìn nhau cười, nói: "Đại nương, ai mà không biết chứ? Chúng ta đều biết. Cho nên tâu tử ta mới không chia mấy thứ này cho người ta. Chỗ này còn không đủ thường cho đệ muội đâu."

Nàng khinh thường nghĩ, chính người là người đầu tiên cho rằng con dâu cả được ưu việt, muốn chia một chút mang về.

Hoàng đại nương dĩ nhiên không nói gì.

Phùng bà mục liếc mắt nhìn vợ Đại Mãnh và vợ Đại Đầu, cảm thấy trong lòng kiên định không ít. Con gái kết nghĩa với Lâm gia, tốt xấu gì cũng có thể chiều ứng chút.

Cơm chiều cũng là hai bàn lớn, đặt tại trong sân, nam nữ tách ra ngồi, đấm trề như trước ngồi dưới đất ăn.

Vợ Đại Mãnh cũng đưa con gái tới. Con gái nàng tên Thủy Tú, năm nay bảy tuổi, rất giống mẹ, cũng là người hoạt bát. Vừa thấy Đỗ Quyên cười như vậy, liền thích, ôm mãi không buông tay.

Tuy là nhận kết nghĩa nhưng Lâm gia rất coi trọng, già trẻ đều được kêu tới nhìn Đỗ Quyên một vòng.

Đỗ Quyên đánh giá người nhà này người. Đây chính là địa chủ thôn Thanh Tuyên. Nàng đã sớm biết vợ chồng Lâm Đại Mãnh không sai, sau lại cảm thấy lão nhân Lâm gia cũng không sai, đứa nhỏ cũng không sai, bởi vậy vui vẻ gặp người là cười, làm già trẻ Lâm gia đều hết sức hiếm lạ, đều nói đứa bé này thật linh tinh.

Vợ Đại Mãnh một tay ôm Đỗ Quyên, một tay từ trong lòng lấy ra 2 cái cái hộp nhỏ.

Thì ra hồi nãy nàng về nhà, cố ý cầm một cặp vòng và hoa tai bạc tới làm lễ gặp mặt cho con gái nuôi.

Đối với người trong núi mà nói, lễ như vậy là trọng, ngay cả vợ chồng Phùng Trường Thuận cũng giật mình, đừng nói là đám người vợ Đại Đầu và Hoàng đại nương đều nhìn chăm chăm trang sức bằng bạc kia, ánh mắt phát sáng.

Chỉ có Nhậm Tam Hòa thản nhiên như không có phát hiện gì, cùng Lâm Đại Mãnh uống rượu nói chuyện như cũ, phảng phất như vật đó căn bản không lọt vào mắt hấn, ngay cả nhìn một chút cũng khinh thường.

Cha Lâm Đại Mãnh là lí chính, thường xuyên đi ra ngoài núi, hiểu biết hơn những người khác trong. Buổi sáng Nhậm Tam Hòa đưa lộc nhưng, qui ra bạc thì không phải là số nhỏ, huống chi những trang sức bạc này sao có thể so bì được.

Lại nói, Lâm Đại Mãnh ở trong núi săn thú thấy Nhậm Tam Hòa sống một mình, mấy lần kết giao, biết người này võ nghệ và hiểu biết đều bất phàm.

Tuy không biết vì sao hẳn coi trọng một bé gái mới gặp mặt, nhưng bọn hẳn mừng rỡ vì có thể diện.

Phùng Thị cuống quít chóng đảy nói: "Cái này không thể nhận! Không thể nhận! ..."

Chương 45

Tình Địch Nhỏ Nhất

Vợ Đại Mãnh nhìn Phùng Thị cười như không cười nói: "Ta nói đệ muội, cái này không phải đưa cho người mà đưa cho con gái ta, người đây cái gì? Người muốn ta cũng không đưa đâu! Có thể lời ta nói không dễ nghe, người đừng tưởng rằng người là mẹ ruột của Đậu Quyên, đưa cho con người sẽ thành của người, sau đó cầm đi bán lấy tiền. Nếu không nữa thì cầm lấy lòng, ta nghe cũng không thuận."

Phùng Thị nghe xong ngạc nhiên, rồi ngượng ngùng cười nói: "Sao có thể chứ!"

Không phải nàng lo lắng như vậy sao? Được thứ này, quay đầu là bà bà nhắc tới phải hiếu kính, hoặc là nói chia một món cho cháu gái, đều danh chánh ngôn thuận đòi, nàng biết làm thế nào?

Quả nhiên Hoàng đại nương có ý như vậy, bởi vậy lời của vợ Đại Mãnh lần nữa làm cho mặt nàng nóng lên, không nói tiếng nào cúi đầu dùng bữa.

Tinh quang trong mắt Phùng Trường Thuận chợt lóe, cách bàn nhìn Phùng Thị cười nói: "Con gái, đừng hẹp hòi. Đây là một phần tâm ý của mẹ nuôi Đỗ Quyên. Người đừng so đo, không bằng dạy nàng tương lai hiếu kính mẹ nuôi. Ai! Nói tới nha đầu kia thật đúng là có phúc khí, lọt vào mắt cha mẹ nuôi. Đây chính là phúc khí đã tu luyện từ kiếp trước."

Quay đầu nhìn lý chính cung kính mời rượu.

Phùng Thị vội đưa khuyên tai qua, về phần chiếc vòng, vợ Đại Mãnh trực tiếp giúp Đỗ Quyên đeo vào, lớn nhỏ đều hợp.

Trên bàn phải kể tới Hoàng Lão Thực là vui vẻ nhất, cười thấy răng không thấy mắt.

Về mặt Lâm Đại Đầu đau khổ, xoay mặt nhìn vợ Đại Mãnh hô: "Tẩu tử, Xuân Nhi là cháu người, Đỗ Quyên là con dâu ta nhìn trúng ..."

Một câu chọc mọi người, ngay cả gia gia nãi nãi hẳn cũng nở nụ cười.

Vợ Đại Mãnh đắc ý lắc đầu cười nói: "Sốt ruột có phải không? Sốt ruột thì mau dạy dỗ con trai cho tốt. Nếu Xuân Nhi trưởng thành không nên thân thì đừng nghĩ cưới Đậu Quyên. Còn có, sau này người phải tôn kính ta và ca người..."

Lâm Đại Đầu ai oán nói: "Lúc nào mà ta không tôn kính người cùng ca chứ? Tầu tử đối với ta cũng tốt, thương tiếc ta từ nhỏ đã không có nương. Ta cũng tôn kính tầu tử như nương..."

Vợ Đại Mãnh cười to lên, chỉ vào bà bà nói: "Nương đang ở đây đâu! Đại bá nương ở trên, người nói coi ta như nương mà cũng nói ra được sao? Nịnh hót cũng không thể nói như vậy."

Lâm bà mẹ liếc mắt nhìn cháu, cười nói: "Hắn có chút lạnh lợi. Từ nhỏ không có nương, sống mọi thứ đều muốn tính kế mới dưỡng thành tính tình này. Người ta đều nói hắn keo kiệt tham tài, kỳ thật là một đứa bé tốt..."

Một câu làm mất Lâm Đại Đầu đỏ lên, cúi đầu.

Phùng Thị nhìn hắn như hiểu ra.

Lâm Đại Mãnh rót ly rượu cho đường đệ, cười nói: "Còn không mau mời rượu Lão Thực huynh đệ? Nay Cửu Nhi nhà ta cũng thích Đỗ Quyên, Xuân Nhi thêm một đối thủ. Sau này không cưới được vợ, người đừng trách ta bất công."

Lâm Đại Đầu vội vàng quay đầu về hướng vợ mình kêu lên: "Con trai, nghe không? Ca người, Cửu Nhi chen ngang một cước, người nên cẩn thận, chớ làm mất vợ. Sau này a, chẳng những người phải hiếu kính Hoàng gia, còn phải hiếu kính đại nương người như nhạc mẫu..."

Mọi người âm âm cười to, vợ Đại Mãnh cười đến mức ho khan.

Lâm Xuân ngồi lòng Lâm bà mẹ đối diện Cửu Nhi vung cánh tay, hai đứa bé bổ nhào vào nhau giằng co như gà.

Nói đến thật buồn cười. Đầu tiên là tiểu Lâm Xuân không cho Cửu Nhi chạm vào Đỗ Quyên mới cùng hắn đánh nhau. Bây giờ thì tốt rồi, hắn đối với Cửu Nhi, hứng thú còn nhiều hơn so với Đỗ Quyên. Dù Đỗ Quyên không ở trước mắt, hắn cũng cùng Cửu Nhi nháo bắt diệc nhạc hồ, như muốn chấm dứt mối thù ban đầu.

Bởi vậy, Đỗ Quyên nghe xong lời nói đùa của người lớn nhin không được mắt tròn trắng.

Nàng còn chưa đầy tháng đã ghép nàng với Lâm Xuân không nói, mới một ngày lại thêm Cửu Nhi. Rõ ràng là 2 đứa bé kia hiếu chiến, còn nói vì nàng mới động thủ. Cũng không nhìn xem, trước mắt Lâm Xuân căn bản không nhìn nàng, chăm chăm nhìn Cửu Nhi kìa.

Bất quá, giống như ai nói qua: thời gian để ý tưởng niệm giữa tình nhân so ra kém thời gian để ý tưởng niệm giữa tình địch nhiều. Biểu hiện của Lâm Xuân như vậy cũng bình thường.

Nàng bị ý tưởng của mình làm bật cười, đùa dai nghĩ, Lâm Xuân và Cửu Nhi là tình địch nhỏ nhất trên đời này.

Trong núi không việc vui, lấy trẻ con còn bú sữa ra làm trò cười cũng không sai.

Nàng sờ 2 cái vòng bạc đeo ở cổ tay nghĩ, đây chính là tài sản riêng của nàng. Tương lai nàng muốn đi đâu, trên người không bạc thì không được.

Về phần ý đồ cầu thân của Lâm gia, nàng không lo chút nào.

Đội tương lai trưởng thành, nàng dĩ nhiên có thể đối phó Lâm Xuân và Cửu Nhi, dù có 10 hay 11 đứa trẻ, nàng cũng có thể đối phó được như thường.

Kiếp trước nhân khí của nàng vượng, có nhiều người theo đuổi như vậy, nàng chưa từng cảm thấy là gánh nặng.

Đây không phải nói nàng bát diện linh lung, biết xử sự, mà là nàng sinh ra đã có tính tình này, không biết sâu, không thêm để ý, kiên định quán triệt "Đi con đường của mình, mặc cho người khác nói", trước nay không sẽ lâm vào rối rắm, khốn khổ, không thể tự thoát ra được.

Không nghĩ ra, nàng sẽ không nghĩ.

"Con đường nào cũng tới thành La Mã", đường này không thông, nàng đi đường khác.

Đối với nam sinh theo đuổi mình, nàng thản nhiên cự tuyệt. Nếu người nọ kiên trì không ngừng, nàng cũng không sao, tùy hấn, dù sao nàng cũng không động tâm. Nàng sinh hoạt trước sau như một, cũng không tránh hấn như rắn rết, cũng không ác ngôn hù dọa hấn, cũng sẽ không vì hấn trần trọc trần trở ngũ không được, tâm bất an.

Nói nàng vô tâm vô phé, lập tức sẽ có một đám người kháng nghị, bởi vì Đỗ Quyên thiện lương đơn thuần.

Đúng, chính là cái đơn thuần đáng chết kia!

Nàng như vậy, người ta hận không nổi, cũng trách không được.

Đương nhiên, cũng có người để tâm vào chuyện vụn vặt, tình thâm không hỏi, muốn tự sát.

Nàng khuyên không được liền mặc kệ hấn. Vì thế, người nọ nằm bệnh viện.

Những người bạn thân kêu nàng đi thăm, nàng nói có việc bận.

Người khác hỏi nàng không cảm động, không khó chịu sao?

Nàng nói có gì hay mà cảm động. Nàng không cần phần cảm tình như vậy mà cứ cứng rắn dành cho nàng, sao nàng phải cảm động? Nàng cũng không khổ sở. Hấn muốn chết cùng nàng có quan hệ gì? Nàng khuyên cũng đã khuyên, cũng không thể một ngày 24 giờ ở bên cạnh hấn, nàng không rảnh a. Nếu thêm một hai người như vậy, đem nàng bỏ ra cũng không được.

Ngay cả bạn thân đáng tin đều mắng nàng vô tình, nói đi thăm thì thế nào, tội gì nhẫn tâm như vậy.

Đỗ Quyên cười hỏi: "Hắn cầu không được thì tự sát, vậy ta cũng không chịu khuất phục hắn, trong lòng ta cũng không dễ chịu, hiện tại ta cũng muốn tự sát có được hay không?"

Bạn thân nghe xong căn bản không tin, mắng: "Ngươi quậy cái gì chứ?"

Nàng có chỗ nào không dễ chịu, nhìn qua không biết tốt bao nhiêu.

Đỗ Quyên nói: "Các ngươi biết tính cách của ta, biết ta sẽ không tự sát. Ta có ý nghĩ này thì chính là hồ nháo, còn kêu ta đi an ủi hắn, nhưng ai sẽ đi an ủi ta hả? Nga! ta nghĩ thoáng, tính tình kiên cường thì ta xứng đáng chịu thiệt, nên chấp nhận người khác. Hắn yêu ta như vậy, sao không chấp nhận ta, buông tha ta chứ?"

Mọi người đều cứng họng không nói gì.

Tin tức truyền đến bệnh viện, thiếu niên kia nghe xong tuyệt vọng, từ đó phẩn chấn lên.

Không phẩn chấn thì có thể làm gì?

Người ta căn bản không để ý hắn, chết như vậy thật không đáng!

Từ đó những người bạn thân nhìn nàng ngưỡng mộ.

Đương nhiên trên đời có đủ loại người. Đỗ Quyên từng gặp qua người đặc biệt khó đỡ, vô lại. Nhưng là, không chờ nàng động não xử lý, nam sinh ngưỡng mộ, thêm chị em bạn đáng tin đều oanh động ra mặt, giúp nàng xử lý.

Bọn họ kết luận, Quyên Nhi đơn thuần không thể trị được những tên vô lại như vậy.

Về phần sau này cùng Lý Đôn yêu đương, hết thấy đều gió êm sóng lặng. Ngoại trừ Lý Đôn có chút thủ đoạn bên ngoài, nàng cũng thường ở tại ký túc xá với Lý Đôn. Mọi người đều cho là bọn họ ở chung.

Làm cho bạn bè thân thiết giận là, Đỗ Quyên yêu Lý Đôn.

Đỗ Quyên rất tin tưởng vào ánh mắt của mình, cuối cùng cũng chứng minh nàng không chọn lầm người.

Chương 46

Vô Phúc Tiêu Thụ

Cho nên, đối với Lâm Xuân và Cửu Nhi, Đỗ Quyên không lo lắng.

Nhưng nàng có chút động tâm quyết định, nghĩ rằng trong núi này hẻo lánh, mà kiếp trước nàng là giáo sư trung học, nếu xuyên qua lại chịu ân huệ của Lâm gia, về sau nàng sẽ nghĩ biện pháp chỉ bảo những đứa nhỏ nông thôn.

Với đời sau, giáo dục là chuyện lớn.

Như thế coi như nàng cũng tính xứng đáng với Lâm gia.

Kiếp trước trong núi giao thông không tiện lợi, nàng và Lý Đôn dạy học ở nông thôn, thôn trưởng thôn Thanh Tuyền vô cùng cảm kích, coi nàng và Lý Đôn như quý nhân, hưởng chi nơi này.

Cho nên sau khi nghĩ thông suốt, Đỗ đại tiểu thư không còn gánh nặng ở trong lòng.

Nàng luôn như vậy đối với cuộc sống. Mình làm việc không thẹn với lương tâm sẽ không nghĩ việc khác. Bởi vậy nàng rất nhẹ nhàng, rất thoải mái. Ngay cả năm đó lúc mẹ qua đời, Lý Đôn rời đi, nàng không có nửa điểm suy sút hay phiền muộn.

Thời điểm thương tâm nhất trong đời nàng là lúc khi vừa xuyên qua, mở mắt ra nhưng không thấy Lý Đôn, bởi vì nàng nghĩ rằng bọn họ nên chết bên nhau.

Hiện tại vì sao nàng lại nghĩ thoáng.

Khoan đã nàng có luẩn quẩn trong lòng sao?

Đỗ đại tiểu thư nghĩ nghĩ, hình như thật không có.

Vì thế, vợ Đại Mãnh liền phát hiện đứa bé trong ngực sờ chiếc vụng bạc trên cổ, đôi mắt tự do không chừng, cười đến ngọt ngào, miệng "y y nha nha" dề dề, thế nhưng còn thành giọng, không khỏi vui vẻ.

"Đứa bé này, thật là đáng yêu chết người. Thật muốn ôm về nuôi."

Phùng Thị vui sướng cười nói: "Thủy Tú lanh lợi như vậy, tẩu tử còn hiếm lạ đứa bé này?"

Thủy Tú ngồi trên băng ghế nhỏ ăn cơm, nghe lời này vội nói: "Hiếm lạ, hiếm lạ! Nương, đem Đỗ Quyên muối muối về nhà nuôi đi."

Vợ Đại Mãnh cười nói: "Nếu Hoàng thím không muốn thì cùng ta liều mạng."

Đang nói cười, bỗng nhiên nhìn quanh hỏi Phùng thị: "Sao không thấy Tước Nhi nhà người?"

Phùng Thị cau mày nói: "Nàng nha, không tiền đồ. Buổi trưa ăn thêm mấy miếng thịt, bị đau bụng. Đang nằm."

Vợ Đại Mãnh vội vàng hỏi: "Có đau lắm không?"

Phùng Thị cau mày nói: "Đề ý nàng làm chi, đói một bữa thì tốt rồi."

Nàng có chút tức giận, thầm trách con gái mình không có lộc ăn. Có thể ăn là phúc, bình thường nhà ai có tiệc vui, đám trẻ đều nhân cơ hội có một bữa cơm no đủ. Lúc này, bụng của đứa nhỏ chịu không nổi dầu mỡ nên bị đau bụng, người ta liền nói hẳn không có phúc khí.

Hoàng Tước Nhi bị đau bụng, buổi tối căn bản không ăn cơm, Phùng Thị rất tiếc hận.

Có một cơ hội ăn thịt thả ga dễ dàng sao?

Đang nói, Phùng Minh Anh từ trong nhà đi ra nói với nàng: "Đại tỷ, Tước Nhi giống như đau bụng vô cùng, đến toát mồ hôi kìa."

Đỗ Quyên nghe xong vội đình chỉ ca hát, lo lắng.

Lúc Hoàng Tước Nhi ăn thịt, Đỗ Quyên đã sợ nàng ăn vào không thể tiêu hóa. Một chén lớn quá dọa người, lại nói nàng lại không thường được ăn thịt, ai ngờ thật đã xảy ra chuyện.

Nàng cũng không dám tưởng Phùng Thị không chút đề ý như vậy, nàng sợ Tước Nhi bị viêm tràng vị cấp.

Nãi nãi của Lâm Đại Mãnh vội nói: "Gọi nàng dậy, giúp nàng xoa bụng, không thể nằm. Ngày mai nấu chút cháo cho nàng ăn, hai ngày này chớ ăn dầu mỡ."

Bà ngoại cũng nói: "Lâm nãi nãi người nói rất đúng. Minh Anh nhanh đi chiêu cố Tước Nhi."

Phùng Minh Anh vội vàng xoay người đi vào nhà.

Hoàng đại nương liền thở dài: "Nha đầu kia cũng là người không phúc khí. Đại Nữ và Tiểu Bảo hoàn hảo, không đau bụng."

Tuy vừa rồi Phùng Thị cũng nghĩ như vậy, nhưng lúc này bà bà đem Đại Nữ và Tiểu Bảo ra so với Hoàng Tước Nhi, nàng lập tức không thoải mái. Con của nhà lão Đại không phải nuôi không sống mà là không có phúc. Bà bà chướng mắt người con dâu cả này coi như xong, đại nhi tử và cháu gái cũng chướng mắt sao?

Lâm nãi nãi liền cười nói: "Đây không phải là không có phúc. Bình thường ít ăn dầu mỡ, đột xuất ăn nhiều thịt khăng định chịu không nổi. Nhà Lão Thực, ngày mai người nấu chút cháo dứt nang. Cũng không thể khinh thường. Nếu bị nặng, trên ói dưới đi cầu, để nặng là không tốt."

Phùng Thị vợ vàng gật đầu nói: "Ai! hiểu được. Vẫn là Lâm nãi nãi có kiến thức."

Hoàng đại nương nghe xong cũng không cao hứng, đây là nói nàng không kiến thức?

Phùng Thị nghe Lâm nãi nãi nói có chút lo lắng, bận rộn bới xong hai chén cơm, liền buông bát đĩa đi xem Hoàng Tước Nhi.

Phùng Minh Anh dẫn Hoàng Tước Nhi đi ra.

Sắc mặt đứa bé vàng như nến, đôi mày nhạt hơi nhíu lại, tay ôm lấy bụng, tinh thần uể oải, không còn sự hăng hái ăn thịt buổi trưa.

Mọi người thấy vợ đều buông bát hỏi nàng thế nào. Hoàng Tước Nhi sợ hãi không dám trả lời. Hồi nãy Phùng Thị đã mắng nàng không có phúc, nói trắng ra là uống phí thịt ngon. Bản thân nàng cũng thương tâm khổ sở. Thấy cơm chiều trên bàn có nhiều thức ăn ngon, nhưng nàng lại vô phúc tiêu thụ, bởi vậy càng khó qua, bụng lại đau, liền ứa nước mắt.

Phùng Minh Anh ngồi xồm trên mặt đất, nhẹ nhàng giúp nàng xoa bụng.

Đỗ Quyên vợ y y nha nha kêu lên.

Vợ Đại Mãnh ngạc nhiên nói: "Di, Đỗ Quyên nhận được tử tử?"

Phùng Minh Anh nói: "Đỗ Quyên rất thích Tước Nhi. Tâu tử, ta ôm nàng đến chơi với Tước Nhi một hồi, không chừng Tước Nhi sẽ quên đau bụng."

Vợ Đại Mãnh vợ nói: "Người ôm đi đi." Rồi an ủi Hoàng Tước Nhi vài câu.

Phùng Minh Anh ôm Đỗ Quyên đi qua, ngồi bên người Hoàng Tước Nhi, nhẹ nhàng giúp nàng xoa bụng.

Đỗ Quyên cũng đưa tay đập vào bụng nhỏ của Hoàng Tước Nhi.

Hoàng Tước Nhi liền cười, đưa tay nhẹ nhàng vê lên.

Nhậm Tam Hòa vẫn âm thầm chú ý Đỗ Quyên, bởi vậy cũng nghe thấy chuyện Hoàng Tước Nhi sinh bệnh, nên nói với Hoàng Lão Thực vài vị thảo dược thường thấy, kêu nấu thuốc cho Hoàng Tước Nhi uống.

Vừa vặn Lâm gia thường thu mua dược thảo, vợ Đại Mãnh vợ chạy về nhà cầm đến.

Bà ngoại vợ vàng cầm lấy đi vào phòng bếp nấu.

Bận rộn đến lúc sắc trời mờ tối, một nhà Lâm Đại Mãnh cáo từ.

Bởi Nhậm Tam Hòa sống một mình trong núi, hôm nay vì đưa con mời đến mới vào thôn, Lâm Đại Mãnh liền mời hắn đi Lâm gia nghỉ tạm, sáng mai mới trở về. Hắn đồng ý.

Lúc đi, bọn người Hoàng Lão Thực và Lâm Đại Đầu tha thiết đưa bọn họ tới cửa.

Hoàng Lão Thực nhìn Nhậm Tam Hòa nói: "Nhậm huynh đệ, thường đến chơi a."

Theo lẽ thường đây là lời khách sáo, nhưng Nhậm Tam Hòa lại trịnh trọng đáp ứng, hắn nói nhất định sẽ thường tới quấy rầy, tìm Lão Thực đại ca nói chuyện uống rượu.

Chờ bọn hắn đi xong, vợ Đại Đầu, Phượng Cô giúp Phùng Thị thu thập bát đĩa. Phùng Trường Thuận và Hoàng lão cha ngồi nói chuyện trong nhà chính.

Hoàng Tước Nhi được xoa bụng, lại uống thuốc, quả nhiên hết đau, lập tức cả người thoải mái, trên mặt lộ ra tươi cười, mọi người mới yên tâm.

Đỗ Quyên cũng nhẹ nhàng thở ra.

Phùng Trường Thuận đang cùng Hoàng lão cha, Lâm Đại Đầu nói tiệc rượu hôm nay làm tốt, lại hỏi thăm tình hình nhà Lâm Đại Mãnh, chợt nghe trong phòng bếp có tiếng tranh chấp, vội nghiêng tai lắng nghe. Lại là thanh âm của Hoàng đại nương và Phùng thị.

Mọi người vội đi vào, vừa hỏi, thì ra vẫn là chuyện chia đồ ăn.

Buổi trưa mọi người đều ăn no, buổi tối liền ăn ít đi, bởi vậy thừa lại rất nhiều đồ ăn, có món gần như không động đĩa. Thịt tươi cũng còn một ít, hơn nữa giữa trưa thừa đồ ăn không ít, dĩ nhiên là phần của chủ nhà.

Vợ Đại Mãnh rất rộng lượng để Phùng Thị và vợ Đại Đầu chia, nàng không cần.

Buổi sáng Nhậm Tam Hòa lại đưa con mời đến, nàng liền đoán chừng thịt sẽ dư, tại chỗ chặt hai cái chân hươu mang về nhà. Giữa trưa đồ ăn nấu xong, còn nói Thủy Tú nhà nàng không có tới, mức đầy hai bát thịt lớn kêu con trai cả Phúc Sinh mang về.

Bởi vì con mời vốn là chồng nàng đánh, người bên ngoài dĩ nhiên không phản đối.

Cho nên đồ ăn dư tất nhiên không vào mắt nàng nhà nàng thường xuyên ăn thịt nên rất hào phóng.

Bởi vì lời nói của vợ Đại Mãnh, Phượng Cô ngược ngùng nói muốn chia, lại vì con trai Tiểu Bảo, mặt dày cười với Phùng Thị nói: "Đại tẩu, buổi tối Bảo Nhi chưa ăn gì, đem bát thịt hoẵng này cho ta đi, ngày mai cũng có thể đỡ hắn một bữa cơm."

Chương 47

Trở Mặt

Phùng Thị gặt đầu, nàng vốn chuẩn bị chia cho nàng một chút. Nhiều đồ ăn dư như vậy, không chia bớt đi nhà mình và nhà Lâm Đại Đầu cũng ăn không hết. Thời tiết này để tới ngày mai sẽ bị thiu, sẽ uổng phí. Chút tình người này nàng sẽ làm.

Vì thế liền đem bát thịt hoẵng kia cho nàng, lại cầm một chén thịt thỏ và chỉ vào một thùng đồ ăn thừa từ buổi trưa, nói cũng cho nàng.

Phượng Cô rất cao hứng, vội nhận.

Hoàng đại nương lại nhìn chăm chăm vào mấy cái bát trên tấm thớt nổi lòng tham, bởi vậy nói: "Nhà lão Đại, thịt hươu kia cũng cho Bảo Nhi ăn đi. Trẻ con ăn ít, lúc này ăn chưa đủ đâu. Tước Nhi ăn đến đau bụng, Lâm nãi nãi nói ngày mai nàng chỉ có thể ăn chút cháo loãng, Hoa Nhi còn đang bú sữa. Những rau khô, đậu tương, đậu phộng chúng ta không cầm về, đều để lại cho người, nghe nói người bỏ ra không ít. Thịt này người lấy nhiều thêm chút cho Bảo Nhi đi, không ăn cũng bị thiu."

Mẹ chồng nàng dâu thật là oan gia kiếp trước. Chỉ cần Phùng Thị vừa nghe Hoàng đại nương nói chuyện, trong lòng liền bốc hỏa. Đã chia hai chén thịt cho nàng còn muốn thêm, còn nói rất dễ nghe. Cái gì mà "rau khô, đậu tương, đậu phộng đều để lại cho người", giống như nàng chiếm hết tiện nghi vậy. Cho dù con trai và con dâu cả không to miệng, Tước Nhi không thể ăn, cũng phải chia cho Lâm gia người ta chứ! Tiệc rượu hôm nay là do Lâm Đại Đầu dẫn đầu bày ra. Con mồi cũng do và đường ca người ta lên núi săn về. Nếu không phải vì mặt mũi của Lâm Đại Đầu, Lâm Đại Mãnh mặc kệ con gái nhà người trắng tròn hay trắng khuyết.

Lòng nàng tràn đầy nộ khí, nghiêm mặt cứng rắn đáp: "Mấy bát đồ ăn này dành cho Đại Đầu tâu tử. Nhà nàng có vài đứa con trai. Rau khô kia nương đều cầm về đi. Chúng ta khổ một chút không có việc gì."

Hoàng đại nương nghe nàng muốn đưa cho Lâm Đại Đầu, rất không cao hứng, nghĩ rằng khuy tay người cong ra ngoài, cho dù chia cho 2 nhà, Hoàng gia cũng nên được một chút thịt hươu. Tước Nhi không thể ăn, đương nhiên nên cho Tiểu Bảo ăn. Cho dù Tước Nhi có thể ăn cũng nên chia một chút cho đệ đệ. Hoàng gia chỉ có một cây dòng độc đỉnh.

Lại nghe nàng nói muốn mình đem rau khô về, chợt nhớ tới lời nói của vợ Đại Mãnh lúc này, bất giác nghi ngờ, chất vấn: "Người không muốn cho thịt

coi như xong, cháu người không ăn thịt hươu kia cũng không chết, lôi ra chuyện không liên quan ra làm cái gì? Ta mới nói rau khô đều để cho người, ta có nói muốn mang về sao?"

Phùng Thị đối với cách nói chuyện của nàng không thể nhin được nữa.

Rõ ràng người ta đều mang đồ ăn đến uống rượu, ăn xong coi như là thanh toán xong. Bà bà cố tình nói đồ buổi sáng mang đến đều cho con trai lớn, vậy một nhà bọn họ già trẻ ăn hai bữa tiệc rượu tính cho ai đây?

Vợ Đại Mãnh nói rõ ràng mọi chuyện, nàng nghe trong lòng thoải mái, cho dù phải bù lỗ trong lòng cũng cao hứng. Đến miệng của bà bà liền hò đồ, thành nàng chiếm tiện nghi.

Nhưng người trên đời ngàn vạn, không phải ai cũng lạnh lợi. Phùng Thị không giống vợ Đại Mãnh, đem lời nói được rõ ràng, cẩn thận.

Nàng cố nén cơn giận, tận lực dùng giọng điệu bình thường nói: "Nương không cần để lại cho chúng ta, vẫn là mang về đi. Chúng ta khổ mấy ngày cũng có thể quá."

Vợ Đại Đầu và Phụng Cô thấy cãi nhau, vội vàng khuyên giải.

Phùng Trường Thuận nghe Hoàng đại nương phán khởi nói đầu đuôi câu chuyện, không xen lời mà chỉ nhìn về phía Hoàng lão cha.

Hắn là gia chủ, mình là khách, dĩ nhiên muốn nghe hắn an bài.

Hoàng lão cha có thể làm gì?

Con dâu lại cùng bà bà tranh luận lần nữa, hắn đích thực cảm thấy mất mặt, hướng bà già mắng: "Ăn xong còn không đi còn ở đây dong dài? Còn thèm khát chỗ thịt đó, không ăn có thể chết a!"

Hoàng đại nương tức giận đến cả người loạn chiến, nói: "Ta không phải là quỷ chết thèm đầu thai muốn ăn thịt kia. Còn không phải ta vì Tiểu Bảo. Hắn còn nhỏ đang lúc lớn, tìm đại bá kiếm chút đồ ăn cũng không được sao?"

Phùng Trường Thuận thấy Hoàng lão cha không có ý xử trí, lập tức vung tay lên, hỏi Phùng Thị nói: "Thừa đồ ăn đều ở đây?"

Phùng Thị gật đầu, chỉ cho hắn xem.

Phùng Trường Thuận xem xong gật đầu nói: "Lẽ ra đồ ăn dư nên để các người và Lâm gia chia đều. Chỉ là phạm sự gì đều phải hiếu kính cha mẹ trước. Phần của người nên chia cho cha mẹ chồng người một phần."

Nói xong, đem thịt tươi, thịt chín cùng với 4 thùng đồ ăn dư chia ra. Hoàng gia và nhà Lâm Đại Đầu được một phần. Lại đem phần của Hoàng gia chia thành hai, một nửa cho Hoàng đại nương, vẫn là hai chén thịt, một thùng đồ ăn dư. Đây là Phùng Trường Thuận nói chén lớn chia cho nàng.

Về phần bát thịt hươu kia, bị Phùng Trường Thuận chia cho Lâm gia. Hấn nói, nếu không có Lâm Đại Đầu, hôm nay ngay cả cái rắm cũng không được ăn.

Hoàng đại nương bị nghẹn đến tím mặt.

Cái này cũng chưa hết, chợt nghe Phùng Trường Thuận hướng Phùng Thị quát mắng: "Còn không mau bồi tội với bà bà ngươi! Ngươi cậy mạnh cái gì, rau khô này không phải bà bà ngươi để lại cho ngươi. Buổi sáng cha mẹ chồng ngươi mang đồ đến, một gia đình ăn hai bữa tiệc rượu đâu còn thừa. Buổi trưa năm sáu mươi bàn tiệc rượu cũng là góp hết đồ ăn vào nấu, nhà của ngươi ra bao nhiêu ngươi không rõ ràng sao? Thừa chút đồ đó cũng không phải ngươi được lợi gì, bỏ khuyết còn không đủ đâu."

Nói xong, đưa đầu ngón tay ra nhìn Hoàng lão cha tính số: đêm qua đã bắt đầu bận rộn, bởi vì khi đó mọi người còn mang đồ ăn đến, mà đậu để làm đậu hủ phải ngâm suốt đêm, sáng sớm mới mài ra làm đậu hủ, cho nên đậu tương là con rẻ ra. Sáng sớm hôm nay người tới hỗ trợ làm việc cần ăn điếm tâm, mở ra ba bốn bàn, những rau khô rau xanh kia cũng là con rẻ ứng trước, còn nấu năm mươi trứng trà, còn có củi lửa, dầu muối đủ thứ.

Phùng bà mụ cho Hoàng Tước Nhi uống thuốc, lúc này cũng chạy tới.

Nghe được đầu đuôi, nàng vội vàng chen vào nói, nói mỡ heo dùng hết một bình lớn chừng bốn năm cân. Lăn trước bọn họ mang mỡ lá tới cho cháu ngoại tắm ba ngày đều dùng hết. Dầu thực vật dùng vài cân. Muối dùng vài cân. Hoa quả khô trong nhà đều dùng sạch, dốc hết cả đáy giỏ...

Bình thường nàng là người ôn hòa, nhưng chỉ cần có Phùng Trường Thuận ở đây, nàng luôn có thể phối hợp đúng mức với lão già nói chuyện. Hai người đã qua mấy chục năm, tương đương ăn ý.

Chờ nàng nói xong, Phùng Trường Thuận liền hướng Phùng Thị quát: "Ngươi không biết tính toán, thừa chút đồ không bằng một nửa số ngươi bỏ ra. Ngươi còn kêu bà bà mang về, nàng có thể lấy đồ của ngươi sao? Giúp Hoa Nhi làm tiệc đầy tháng, ngươi ra nhiều chút cũng nên. Chuyện gì cũng nên nói ngoài sáng, đừng làm cho người ta cho rằng mình chiếm tiện nghi. Ta nghe nói hôm nay ăn trứng gà, đám trẻ có người chia được có đứa không, bọn họ liền hiểu lầm, nghĩ các ngươi thu lễ lại không cho người ăn."

Hoàng đại nương nói ra là "Đều để lại cho ngươi", nhưng Phùng Trường Thuận vừa nói đã biến thành nàng "Không thể muốn đồ của ngươi". Sự quyền biến, nhân tình cho nhận theo cách nói khác nhau cũng thay đổi. Người bình thường thật nghe không hiểu, ít nhất có Hoàng Lão Thực nghe không ra.

Hoàng đại nương không thể dùng từ xấu hổ và giận dữ để hình dung.

Do nàng nói sai, bởi nàng luôn thích lấy lòng người khác mới cố ý hào phóng nói "Đều để lại cho người". Nhưng Phùng Thị không thích nghe nàng nói như vậy nhất nên hai người không thể không náo lên.

Hiện tại thông gia đem bút trường này bày quá rõ ràng, chẳng khác nào lột sạch xiêm y nàng trước mặt mọi người, trong lòng đối với Phùng Thị càng thêm oán hận, cảm thấy nàng không hiền lành thích gây sự.

Chương 48

Lửa Cháy Đổ Thêm Dầu

Lúc đầu Hoàng lão cha vẫn chưa để ý ngọn nguồn sự tình. Hấn cảm thấy chuyện không quan trọng, hấn chỉ là không thể tha thứ Phùng Thị động một cái chóng đối bà bà, cho nên mới cố ý trước mặt thông gia mắng bà già, ý đánh vào mặt mũi thông gia, chèn ép hấn giáo huấn con gái.

Ai ngờ Phùng Trường Thuận mắng con gái còn vạch trần mọi chuyện.

Hấn nhất thời xấu hổ muốn chết, hung tợn nhìn chăm chăm bà già làm chuyện xấu. Kỳ thật trong lòng hấn càng hận Phùng thị, chỉ là ngại thông gia đang ở đây không tiện phát tác mà thôi.

Thông gia này, 2 cha con cộng lại cũng không phải là đối thủ của hấn.

Phượng Cô thấy tình hình không đúng, sớm lấy có Tiểu Bảo ngủ kéo Hoàng lão Nhị đi về.

Vì sao Phùng Trường Thuận không nể mặt như thế?

Hấn nghe xong chuyện vừa rồi trong lòng có cảm giác, giống như suy nghĩ của Phượng Cô sáng nay. Đứa con gái này, hấn không thể trông cậy dạy dỗ nàng trở nên lạnh lợi. Thông gia này, hấn cũng đừng trông cậy bọn họ chiếu khán con gái mình, không cướp đoạt của bọn họ đã là vạn hạnh.

Lâm Đại Đầu ham món lợi nhỏ, đó là đem đồ nhà người ta ôm về nhà mình.

Hai ông bà thông gia này làm người đều muốn mặt mũi, duy nhất là không chịu nổi nhà con trai lớn tốt. Như có lợi, trong tư tâm liền cho rằng bọn họ nhất định phải hiếu kính cha mẹ trước, rồi chiếu cố đệ đệ, cháu. Làm bao nhiêu hấn nên đưa hết.

Bọn họ nghĩ như vậy, một là vì bất công, hai là vì 2 vợ chồng lão Đại không có con trai. Nhà đầu dĩ nhiên không quan trọng bằng Tiểu Bảo.

Đối mặt với tình hình như thế, Phùng Trường Thuận có thể làm sao?

Ngẫm lại buổi sáng mình đã phí tâm chu toàn, hấn chỉ thấy lòng tràn đầy mỏi mệt, lại thấy buồn cười.

Hấn cũng không muốn vì mặt mũi làm người tốt, chết sống tùy vào bọn họ đi, đã muốn tính thì tính cho rõ ràng, tính cho thống khoái!

Cho nên lại cao giọng nhìn Lâm Đại Đầu ở bên cạnh nói: "Đại Đầu cháu! Tồi qua người đã qua đây, vợ người cũng ở đây, nhà con rể không chiếm lợi

các người đều biết. Ngày mai giúp đỡ nói rõ ràng với thôn dân. Ta sợ có người không biết, cho rằng nhà con rể ta chiếm thật lớn tiện nghi đâu."

Lâm Đại Đầu vội vàng vỗ ngực cam đoan, nói hấn nhất định sẽ nói việc này.

Hoàng lão cha càng không xuống đài được, nếu không phải trước mặt mọi người, muốn đánh bà già.

Hoàng đại nương bị lão già nhìn chăm chăm đến nổi giận, cãi: "Ta chỉ muốn nằng chia chút thịt cho Tiểu Bảo. Không phải là cháu sao..."

Phùng Trường Thuận ngắt lời nằng nói: "Thông gia nói quá đúng. Dù người lớn không ăn cũng muốn để dành cho đứa nhỏ ăn, hưởng chi là độc đỉnh của Hoàng gia. Cho nên, ta đã lấy một chén thịt nhiều hơn cho Tiểu Bảo. Bọn họ làm đại bá đại nương phải làm. Thông gia đừng để ý."

Hoàng đại nương chán nản: nằng bần khoản chỗ nào? Nằng không hài lòng có được không!

Nhưng lời này làm sao nói ra được, chẳng lẽ nói nằng nhìn trúng bát thịt hươu kia?

Nằng không thể giải thích chỉ đành phải kéo Hoàng Tước Nhi ra, nói nằng sinh bệnh không thể ăn. Ngụ ý, Hoàng Tước Nhi không thể ăn, đương nhiên phải nhường cho đệ đệ ăn.

Phùng Trường Thuận nhìn Phùng bà mẹ phân phó nói: "Bà thông gia đau lòng Tước Nhi, ta cũng nên nghĩ một chút. Người chiếu theo cách con dâu làm, bỏ thịt vào trong nồi nấu, rồi sấy thành thịt khô, vậy thì có thể cất nhiều ngày không bị hư. Cũng không thể ghét bỏ người ta ăn thừa rồi vứt bỏ lung tung. Đợi Tước Nhi khoẻ lại cũng có thể ăn hai miếng. Tội nghiệp nằng thường không được ăn dầu mỡ, hôm nay không dễ dàng được thoải mái ăn thịt, liền ăn đến đau bụng."

Lại chuyển hướng về Phùng Thị mắng: "Lúc trước mới có một đứa con, người nuôi giống như quý vậy, người gây vàng vọt. Người nhìn Đại Nữ và Tiểu Bảo kia, bộ dạng tốt biết bao nhiêu. Người không biết cùng em dâu học một ít? Cả ngày chỉ biết tiết kiệm. Muốn tiết kiệm cũng không thể làm khổ con mình. Thịt này sẽ để lại cho Tước Nhi ăn, hai người đừng nhúng đũa vào!"

Hoàng Lão Thực vội vàng cam đoan, nói hấn tuyệt sẽ không ăn thịt này, đều giữ cho nha đầu ăn.

Hoàng lão cha đích thực không ở nổi nữa. Phùng Trường Thuận hôm nay đại phát tác, căn bản không cho hấn mặt mũi. Hấn lại không thể trả lời được lấy một câu. Bởi vì Phùng Trường Thuận mỗi câu đều mắng Phùng thị, há mồm là "Thông gia nói rất đúng", mỗi một câu đều nói đúng, khiến hấn ngậm bồ hòn làm ngọt có khổ nói không nên lời.

Hắn cố mỉm cười, nói lung tung vài câu xã giao rồi cáo từ, cũng không lấy đồ ăn.

Phùng Trường Thuận nơi nào để hắn tay không mà đi, ra lệnh Hoàng Lão Thực lấy đồ ăn đưa cha mẹ về nhà.

Trên đường, Hoàng lão cha một mình cúi đầu hướng về phía trước.

Hoàng đại nương cũng biết lão già sinh khí, cùng con trai lớn đi ở phía sau, nhin không được oán hận nói thầm: "Hôm nay người ta đưa lộc nhung, nha đầu nguoi lại được vòng bạc và bông tai bạc, nhiều thế này còn chưa đủ, ngay cả một chén thịt cũng luyến tiếc cho Bảo Nhi ăn."

Hoàng Lão Thực vội nói: "Mẹ nuôi của Quyên Nhi nói, trang sức đó ngay cả chúng ta cũng không động vào. Lộc nhung ta cũng cho nương một cái nha. Thịt không phải cũng chia cho Bảo Nhi sao?"

Hoàng đại nương tức đòi mạng lại không cách nào giải thích thịt này khác thịt kia. Còn nữa nàng giận vợ Đại Mãnh. Chưa từng thấy người nào tặng quà cho người ta, còn quản người ta xử trí như thế nào. Theo nàng, bất cứ thứ gì cho nhà con trai lớn thì thuộc về nhà con trai lớn. Con trai lớn nên hiếu kính cha mẹ, chiếu cố đệ đệ.

Nàng không tiện oán trách vợ Đại Mãnh liền châm chọc Phùng Trường Thuận: "Cha vợ nguoi thật lợi hại, tính sỗ quá đáng, nói giống như các nguoi bỏ một phần gia sản vào vậy."

Hoàng Lão Thực nói: "Nhạc phụ cũng vì tốt cho chúng ta, sợ chúng ta sẽ không qua được."

Bởi vì mỗi lần Phùng Trường Thuận tới đều chỉ bảo hắn phải sống như thế nào, hắn cũng nhớ một ít.

Hoàng đại nương bĩu môi nói: "Hắn tính toán sinh hoạt sao? Cũng không thấy hắn khá hơn, lúc đi về đều mang đi rất nhiều thổ sản vùng núi từ tay nguoi. Ta muốn cho Tiểu Bảo thêm một chén thịt, hắn liền nói một đống lớn."

Tuy Hoàng Lão Thực không biết lý luận nhưng trong lòng biết tốt xấu, bởi vậy giải thích: "Mỗi lần tới nhạc phụ đều mang đồ tới cho chúng ta. Như lần này, hắn mang theo năm... 30 cân muối đến. Lần trước tám ba ngày còn cầm vải và xiêm y đến, còn đưa cho nương và cha hai lượng khối vải mà."

Vì Phùng Thị đã dặn dò hắn, không cho hắn nói nhà mẹ đẻ mang rất nhiều muối đến. Vừa rồi hắn không cẩn thận nói sót miệng, vội vàng sửa lại nói cầm 30 cân đến. Đối với người thành that như hắn mà nói, coi như đã rất lạnh lẽ.

Nhưng điều này cũng đủ để Hoàng đại nương tức mà không biết nói sao. 30 cân muối mà chỉ đưa mấy cân cho cha mẹ, có con trai và con dâu như vậy sao?

Dựa theo "lệ thường" hiếu kính trước kia, chí ít phải đưa 10 cân cho bọn họ mới đúng.

Nàng không biết lúc đó thật sự Phùng Thị đã lấy 10 cân, lại bị Phùng Trường Thuận ngăn lại, mới giảm xuống một nửa.

Trong lòng nàng tức giận liền mắng lên.

Mắng con trai vô dụng, để vợ cưới trên đầu, không thể làm chủ vân vân.

Hoàng Lão Thực nghe, không lên tiếng.

Hắn không cho là đúng lại không biết nói như thế nào, nên không lên tiếng.

Hoàng đại nương một đường lái nhải đến cửa nhà, còn không ngừng nói.

Hoàng Lão Thực bỗng thông minh đột xuất, bính ra một câu "Nếu nhạc phụ không mang muối đến thì sao?"

Hoàng đại nương sững sốt.

Không mang đến?

Không mang đến dĩ nhiên nàng không phản đối.

Hoàng Lão Thực tự quyết định nói: "Ta trở về sẽ nói với nhạc phụ, nói hẳn sau này đừng mang đồ tới. Bằng không đưa cho nương, nương còn sinh khí." Hắn cảm thấy mình nghĩ thật chu đáo, tuyệt đối không có ý báng bổ mẹ ruột.

Hoàng đại nương giận dữ, cho hắn một bàn tay vào đầu, mắng: "Nguoi, đồ con bất hiếu lòng dạ hiểm độc! Ra oai với lão nương..."

Chợt nghe "phanh" một tiếng trầm vang dọa nàng nhảy dựng, lời mắng kể tiếp không ra khỏi miệng.